

alene, hvis Nogen forholdt sig saaledes, saasom ved ikke at lade sine Børn døbe, saa Rettroende og Kirkens Tjenere vilde forstaae, at han i Gjerningen havde udeluffet sig selv fra Folketirken, men der nu dertil maatte komme en definitiv Erklæring udefra af Kirkens Tjenere paa Kirkens Begne, som fuldbyrdede Bruddet, saa var det Saadant jeg meente, der vilde berøre sine Streng. Naar det lovrigt er blevet benægtet, at det ogsaa for det offentlige Samsund skulde være magtpaaliggende, at Børnedaaben ikke forsømtes, saa skal jeg kun erindre om vor Grundlov. Folketirkens Bestaaen og Understøttelse er grundlovmæssigt et Samsundsanliggende, bleven dertil ogsaa for Samsundets Skyld. Men jeg behøver slet ikke at gaae dybt ind i, hvorledes dette forholder sig; det er klart nok, hvad det for Samsundet betyder, at der i dets Midte bestaaer og haandhæves en evangelisk-lutherisk Kirke, som dets allerfleste Medlemmer høre til.

Jespersen: Jo, jeg hørte med Forundring den ærede Taler henvisse til Grundloven, som om deri kunde findes Medhold for, at denne Lovbestemmelse ikke blev affaakt. Det er mig hjært derved at faae Leilighed til at yttre den Formening, at netop den Bestemmelse, at der sættes Mulct og Straf for dem, der ikke lade deres Børn døbe, er i Strid med Grundloven. Efter Danmarks Riges Grundlov heder det rigtignok, at den lutheriske Kirke er den danske Folketirke; men der er ikke nogen Bestemmelse om, at alle de, der ville have Borgerrettigheder i Danmark, skulle tilhøre den lutheriske Kirke, som er Folketirken; og naar man altsaa ved at bestemme en Mulct eller Straf for dem, som ikke lade deres Børn ved Daaben optage i Folketirken, vil tvinge dem dertil, saa mener jeg, at det er i Modstrid med Grundloven, som ikke fordrer nogen bestemt Troesbekjendelse, eller at man skal tilhøre nogen vis Kirke eller Samsund for at have borgerlige Rettigheder i Danmark.

Clausen: Jeg ønsker blot at udtale, at jeg mener at kunne antage, at det ærede Thing vil haade i Sagens egen Bestaafenhed og i de her saldne Uttringer finde Anledning

til at nedsætte et Udvalg til Udfastels videre Drøftelse, og at jeg af denne Grund ikke finder mig foranlediget til at yttre mig om Sagens Realitet paa dette Stadium.

Jessen: Jeg maa endnu, skøndt jeg allerede flere Gange har hørt Ordet, finde Anledning i hvad der nu er fremsført til at udhæve, at den, der bliver døbt, det være sig ved den tvungne eller ved den ikke tvungne Børnedaab, ikke derved er tvungen ind i Folketirken. Han er fri, og er det ifølge Grundloven; han kan træde ud, naar han vil. Tvungen øves ikke mod den, der bliver døbt, men mod dem, der ikke ville lade døbes.

Kirke- og Underviisningsministeren: Endskøndt jeg naturligtvis ogsaa maa gaae ud fra den Forudsætning, især efter hvad der blev yttret af den ærede næstsidste Taler, at et Udvalg vil blive nedsat i denne Sag, og at der vil blive givet al Leilighed til yderligere Discussion derom, saa troer jeg dog ikke at burde lade første Behandling slutes uden at yttre et Par Ord med Hensyn til det Foredrag, som blev holdt af den ærede Landstingsmand (Jessen), som først havde Ordet i denne Sag, uagtet en Deel af hvad jeg har at sige er bleven fremfat fra andre Sider. Jeg kan ikke nægte, at jeg blev meget overrasket ved de overordentlige Betænkkeligheder, som dette Lovforslag havde tilveiebragt hos den ærede Taler. Jeg troer, at det kan være hensigtsmæssigt lidt nøiere at tage i Die, hvad da egentlig dette Lovforslag gaar ud paa. Det er en Bestemmelse, der indeholdes i Frd. af 30te Mai 1828, hvorefter, naar et Barn ikke er døbt inden 8 Uger, Præsten skulde anmeldte dette for den verdslige Dyrtighed, som derefter skulde idømme Forældrene en Mulct af 1—5 Rd. for hver Uge, hvilken Mulct efter 4 Uger skulde fordobles, inddrives ved Udpantning, affones ved Vand og Brød. Dette er Bestemmelser, der maaskee allerede toge sig heelt betænkkelige ud, selv efter Forholdene paa den Tid, da den nævnte Forordning udfom. Den har hørt til den Art af Lovbestemmelser, som der er flere af, men som man dog ikke kan ønske forøgede, som ere af